ZAMAN 19 MART 2005 CUMARTESİ SAYI: 119 ZAMAN'LA BİRLİKTE SATILIR www.zaman.com.tr/ailem

ailem

ONLAR kahramanlık destanları yazdılar

Bir dönemin tarihini anlatan Harp Mecmuası'ndan ilginç hatıralar

İÇİNDEKİLER

ZAMAN ailem

19 MART 2005 CUMARTESİ SAYI: 119

Feza Gazetecilik A.Ş. Adına İmtiyaz Sahibi
Genel Yayın Müdürü: Ekrem Dumanlı
Yayın Danışmanı: Hamdullah Öztürk
Yayın Editörleri: Serhat Şeftali, Mustafa Aydın, Şemsinur B. Özdemir
Katkıda Bulunanlar: Ali Demirel, Ali Budak, Osman Karyağdı
Tasarım: Mehmet Şimşek
Kapak fotoğrafı: Zaman Arşiv
Sorumlu Müdür: Yakup Akalın
Reklam Koordinatörü: Yakup Şimşek

Çobançeşme Mh. Kalender Sk. No:21. 34530 Yenibosna-İstanbul
Tel: 0212 639 34 50 (pbx) www.zaman.com.tr
Baskı: Feza Gazetecilik AŞ Tesisleri

http://www.zaman.com.tr/ailem
Öneri ve teklifleriniz için: ailem@zaman.com.tr

Ayaklarımızı kaydırma Allah'ım!..

"Kendi ellerimle evlendirdim onları. Böyle bir insan değildi. Allah'ım nasıl değişti bu insan?", "O çocuk sessiz sakin kendi halinde birisiydi. Eline silah alacağı aklıma gelmezdi.", "Biz onu çok iyi biliyorduk. Meğer kuzu postuna bürünmüş kurtmuş!"

***

Hayretler içinde anlatılanları dinleyen kalabalıktaki çoğu insanın dilinde "Ayaklarımızı kaydırma Allah'ım" sesleri duyuldu. Genç delikanlı anlatılanlardan etkilenmiş bir halde şaşkınlığını gizleyemedi. Gencin şaşkınlığına yakın gözlüklerini indiren Sermet amca cevap verdi:

- Allah'a inanan bir insanın tökezlememesi için kayma noktalarına dikkat etmesi gerekir. Sen arabanın bakımlarını hakkıyla yapar, eski lastiklerle yola çıkmazsan, aracın freni de tutar, virajda da savrulmazsın.

- Peki bir insan kaymamak için nelere dikkat etmeli?

- Ufacık bir yalan, haksız yere elde edilen haram lokma, yasak bir bakış, gayri meşru bir dokunuş insandaki bazı güzel duyguların dumura uğramasına, ölmesine sebep olabilir. Başlangıçta bunları umursamazsınız. Ama bir gün umursamadığınız küçük çentiklerin önünüze dev bir kütük olarak yuvarlandığını görürsünüz.. Bir füze, rotasından birkaç metre şaşsa, varacağı hedefin kilometrelerce uzağına düşebilir. İnsan inandığı Allah'a ve O'nun Resulü'ne doğru istikametini iyi belirlemeli.

- Peki insanı hata yapmaya sürükleyen şeyler nelerdir?

- Sana bu konuyu açıklayan bir büyüğümüzün sözlerini aktarayım. O; makam arzusu, şöhret düşkünlüğü, korku, tamâ, ırkçılık, enaniyet ve rahat düşkünlüğü gibi şeylerin insanların latîfelerini öldürdüğünü söylüyor. Bu tehlikeli virajlarda insan dikkati yol almalı, tedbiri elden bırakmamalı, hata yaparsa da bundan sıyrılmasını bilmeli.

Önüne çıkacak engelleri tanıman gerekir. Bazen yıllarca süren bir gidişattan haberin olmaz. Bir de gözünü açarsın ki bambaşka bir yere gelmişsin. "Buraya nasıl geldim." diye eyvahlanır, kaybettiğin yıllara üzülürsün. Bazen insan bunun bile farkına varmaz. Gelecekte nasıl bir imana sahip olacağımız noktasında endişelenmeliyiz. "Ya yanlış duygulara kapılırsak, ya yanılgıya düştüğümüzde bile bunun farkına varamazsak" diye eyvahlanmalıyız.

- Sermet amca, insan kendine bu noktada güvenemez mi?

- Kimin nerede, ne olacağı yarın hangi düşünceler içinde kaybolup gideceği bilinmez genç adam. Ama bilinen bir şey var ki; yarınımızı kaybetmemek için bugünden rotamızı ve yolumuzu iyi belirlemeli, yarın yaşayabileceğimiz sapmalardan korunmak için şimdiden tedbir almalıyız. Bugün genç ve dinamik bir insan olarak nefsinle daha fazla mücadele etmen gerekir. Bugünün işini yarına bırakma, yaşlanmaya fırsatın olmayabilir belki

***

Derginiz Ailem'in web sayfası da okurlarından büyük ilgi görüyor. İnternet servisi, grafik, bilgi-işlem servisi ve Ailem ekibi aylardır yeni web sayfasının tasarımı için uğraş veriyor. Daha farklı bir Ailem portalıyla buluşmaya az kaldı. Eski sayılara rahatlıkla ulaşabileceğiniz, okurken zevk alacağınız yeni portalımızı beğeneceğiniz umuyoruz.

Serhat Şeftali | s.seftali@zaman.com.tr

FOTOĞRAF: REUTERS

Tevazuya niyet tevazuyu kibire dönüştürür

Bazen bir şeyin yokluğunu, var olmadığını ve tesirsizliğini ifade etmeler, çok güçlü isbatlardan (bir şeyin varlığını ikrar, itiraf ve tasdik etmelerden) daha güçlü isbat manasına gelir. Aynen öyle de, bazen iradî tevazu, iradî mahviyet ve iradi hacâlet kibir, gurur ve ucubdan kat kat daha fazla tehlikelidir.

Tevazuya niyet tevazuyu kibire dönüştürür; mütevazı görünmek için mahcup mahcup durma çok çirkin bir riyakarlık ve yalandır. Bu tür davranışların arkasında başkalarına "estağfirullah" dedirtme yatırımları vardır. Eğer, süklüm püklüm olmalar, eğilmeler, temennâ durmalar insanın fıtratının bir neticesi ve gönlün dışarıya aksetmesinin bir sonucu değilse, bunlar şirk kokan "estağfirullah" yatırımlarıdır. Esas olan, İslam ahlâkını tabiat haline getirmek, Kur'an'ın ahlâkıyla ahlâklanmak ve Peygamber Efendimiz Hazreti Muhammed'in (aleyhi ekmelüttehâyâ) edebiyle edeplenmektir. Yoksa, Allah korusun, sen de, "Ben yokum, benim kudret ve ehliyetim de yok, konuşan yalnız hakikattir, hakikat-i imaniyedir." diye inlersin..

Herkesin elini eteğini öper ve günde belki yüz defa kendini nefyettiğini söylersin. Fakat, bu söz senin gönlünün sesi değilse, o tavır ve davranışlarında bir sun'îlik varsa, o nefyin altında bin tane insanın seni isbat etmesi arzusu da var demektir; sen bir insan olarak "Ben yokum" desen de belki bin tane insanın seni tanımasını, bilmesini ve isbatını beklersin. Yüzün yerde görünse de gözün hep takdir alkışlarındadır.. Böyle bir duygu ve düşünce kayması da açık kibir, gurur ve ucubdan daha tehlikelidir.

لاَ تَحْقِرَنَّ مِنَ الْمَعْرُوفِ شَيْئاً وَلَوْ أَنْ تَلْقَى أَخَاكَ بِوَجْهٍ طَلِيقٍ

Lâ tehkıranne mine'l-ma'rûfi şey'en velev en telkâ ehâke bivechin talîkin

Kardeşinin yüzüne tebessüm etmek gibi tabii ve kolay bir şey bile olsa hiçbir iyiliği basit görüp küçümseme. (Müslim, Birr 144)

Evlilikler; hevesler, keyifler, ihtiraslar, kıskançlıklar üzerine bina edilmemeli

Meşrû olmayan bir araya gelmelerden toplum yara alır. Hevesler, keyifler, ihtiraslar, kıskançlıklar üzerine bina edilen hedefsiz bir yuva, istikbal vaat etmeyeceği gibi millet bünyesinde de potansiyel bir olumsuzluk unsuru olarak kalacaktır. Böyle bir yuva ihtimal; sürekli sokak serserisi yetiştirecektir. Zira o kurulurken bereket getireceği hesap ve plânıyla kurulmamıştır. Bu plâna nikah diyoruz ve nikaha giden yolda nefsânîlik ve heveslerin bir yana bırakılarak; mantığın, fikrin ve kalbin hakim olması gerektiğini düşünüyoruz ve yine böyle bir izdivaçta dinî duygu, dinî düşüncenin esas alınmasının çok yararlı olacağına inanıyoruz. Kadın ve erkeğin Allah'la münasebeti yoksa, onlardan meydana gelecek çocukların da şuurlu, hisli, dengeli, düzenli ve sorumluluk duygusu taşıyabileceklerine ihtimal verilemez. Eğer, her şeye rağmen iyi neticeler elde edilirse -ki edilmesi çok zordur- onu da Cenab-ı Hakk'ın fevkalâdeden bir ihsanı saymak gerekir.

Aile sağlam olmazsa millet de sağlam olmaz

Herhangi bir iş plân safhasında iken ciddiyetle ele alınmaz ve sağlam bir mantığa bağlanmazsa daha sonraki dönemlerde altından kalkamayacağımız problemlere sebebiyet verebilir. Şayet bir bina yaptırırken ihtiyaç ve estetiği ile bir plâna bağlanmamışsa; sonra "boz-yap"lardan başımızı kaldıramayız. Aile de böyledir. Aile, cemiyetin en önemli rüknüdür. Bu rüknün sağlamlığı millet ve devletin de sağlamlığı demektir. Öyleyse milletin ve devletin bu temel rüknü kat'iyen projesiz ve plânsız bırakılmamalıdır. Zira bu konuda bir ihmal topyekün millet adına bir ihmal sayılır.

Fikir ona derler ki bir yol açsın, yol ona derler ki bir padişaha ulaştırsın

Bir bedevi, devesine dolu iki çuval yüklemiş, üstüne de kendisi binmiş gidiyordu. Giderken üstü başı perişan birine rastladı. Adamla durup konuştu. O yoksul adam kendisine sorular sorarak hakkında bilgiler aldı, sonunda da:

"Devene yüklediğin çuvallarda ne var?" diye sordu. Bedevi:

"Çuvallardan birinde buğday, diğerinde de kum var." dedi. Adam:

"Neden çuvala kumu doldurdun?" diye sordu. Bedevi:

"Çuval boş kalmasın, devenin üstünde kolayca dursun diye." dedi. Adam:

"Öyle yapacağına akıllılık edip buğdayın yarısını bu çuvala, yarısını öbürüne koy, böylece hem çuvallar hafifler hem de devenin yükü yarı yarıya azalmış olur." dedi. Bedevi bu fikri çok beğendi:

"Ey akıllı ve bilgili kişi! Böylesine akıllı ve bilgili olduğun halde neden üstün başın perişan ve yaya yürüyorsun." dedi. Adama acıdı ve onu devesine bindirmeyi düşündü.

"Ey güzel sözlü hakîm! Bana doğru söyle, sen ya bir vezirsin yahut da tebdil-i kıyafet etmiş bir padişahsın." Adam:

"İkisi de değilim. Halktan zavallı bir filozofum, halime, kıyafetime baksana." dedi. Bedevi:

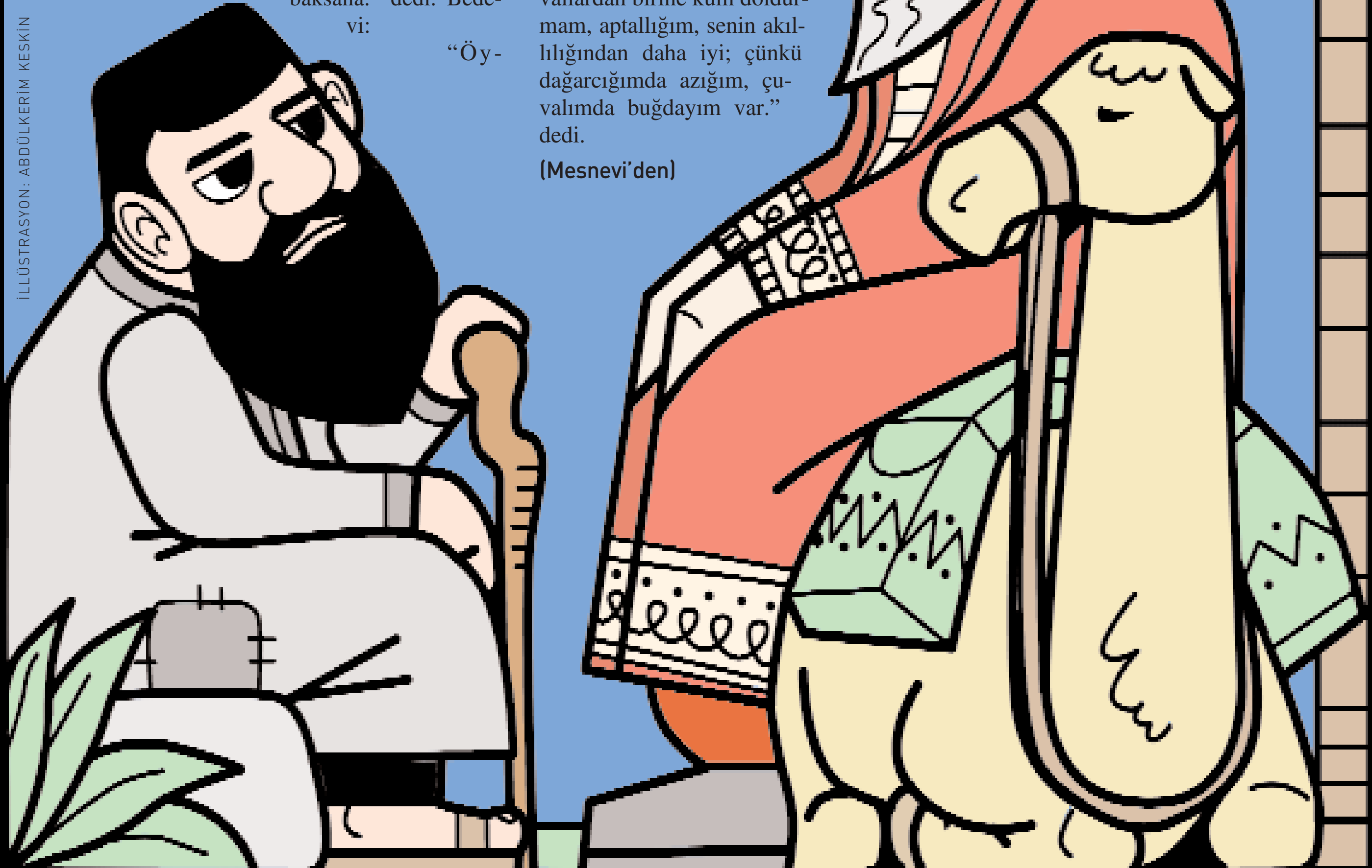
"Öyleyse mutlaka zengin ve varlıklı biri olmalısın, kendini gizlemek için böyle geziyorsundur. Söyle kaç deven, kaç öküzün var?" diye sordu. Filozof cevap verdi: "Boşuna uzatıp durma, ne devem var, ne öküzüm." dedi. Bedevi:

"Dükkanların, malların olmalı; dükkanlarındaki mallar nelerdir, bari onu söyle." dedi. Filozof:

"Ne dükkanım var, ne de malım." dedi. "Öyleyse paranı sorayım; ne kadar paran, pulun var, madem bu kadar bilgilisin, bunca hikmet sahibisin, her tuttuğunu altın edebilir, bakırı altına çevirebilirsin." dedi. Filozof: "Para pul şöyle dursun, bir lokma ekmek alacak bir mangırım bile yok, böyle diyar diyar dolaşıp duruyorum. Kim bir lokma ekmek verirse onunla idare ediyorum." dedi. Bunun üzerine bedevi kızdı:

"Yürü uğursuz herif yanımdan uzaklaş, senin uğursuzluğun bana da bulaşmasın. Sen o yana gideceksen ben bu yana gideceğim. Benim çuvallardan birine kum doldurmam, aptallığım, senin akıllılığından daha iyi; çünkü dağarcığımda azığım, çuvalımda buğdayım var." dedi.

(Mesnevi'den)

İLLÜSTRASYON: ABDÜLKERİM KESKİN

Salih Yusufoğlu
s.yusufoglu@zaman.com.tr

Mektup adresi: Ailem Dergisi (Salih Yusufoğlu) Çobançeşme Mh. Kalender Sk. No: 21 34196 Y.Bosna/İST.

Sevincimiz, mektuplarınızın çokluğuyla artıyor. Yüzlerce mektup, cennet vatanımızda gelin-kayınvalidelerin ne kadar örnek, takdirkâr, samimi bir hayat yaşadıklarını gözler önüne seriyor. Okurlarımıza binlerce teşekkür... Buyurun âleme ibret olacak hayatları okumaya...

2 gelin, 2 kayınvalide çok mutluyuz

Ben içinde bulunduğum aileye yaklaşık 1,5 sene önce girdim, Allah'a şükürler olsun ki girmişim. Evlenmeden önce nasıl bir kayınvalidem olacak diye çok düşünür, biraz da korkardım. Çünkü etrafımda anlaşamayan bazı gelin/kayınvalideler beni tedirgin ediyordu. Fakat tedirginliğim bu mutlu yuvada kayboldu. Şu an evimizde 4 kuşak birlikte yaşıyoruz. Benim bir kayınvalidem var, kayınvalidemin de kayınvalidesi var ve benim de minik bir oğlum var. Bu 4 kuşak bir arada, karşılıklı anlayış, hoşgörü, sevgi ve saygıyla çok iyi geçiniyor. Evlerimiz birbirine çok yakın, büyük kayınvalidemin evinde toplanıyor ve yemekleri beraber yiyoruz. İnanın o kadar bereketli ve keyifli oluyor ki. Büyüklerin sevgisi, güzel davranışları küçüklere örnek oluyor. Yatmak için ise herkes kendi evine çekiliyor. Misafirlerimizi beraber ağırlıyor, misafirliklerimize de beraber gidiyoruz.

Kısacası, kayınvalidesi kayınvalidemi kendi kızlarından ayırmamış, kayınvalidem de kayınvalidesini kendi annesinden farklı görmemiş. Beni de kayınvalidem kendi kızlarından ayrı tutmadı, ben de onu kendi annem gibi seviyorum. Ve böyle bir aileye mensup olduğum için çok memnunum. Allah herkese böyle bir kayınvalide ve aile nasip etsin... **Hatice Aknur, Çayıralan, Yozgat**

Mektup ve e-maillerinizi bekliyoruz

Bizim de anlatacak güzel "an"larımız var diyorsanız, çok geç kalmadan bize yazın.

Bana haftalarca prensesler gibi baktı

13 yıllık gelinim ve iyilik meleği bir kayınvalideye, bir hanımanneye sahibim. Adı Aynur. Onun güzelliklerini birkaç cümleyle anlatmak ona haksızlık olur. Fakat hanımların en zor dönemleri olan doğum zamanında hanımannemin yaptıkları takdire şayandı. Her iki doğumumda da hastaneden çıkınca bizi evinde ağırladı. Bana o sıkıntılı günlerimde haftalarca prensesler gibi baktı. Yatağıma tepsiyle yemekler getirdi, o mübarek elleriyle yedirdi. Ne ben ne de çocuklarım onun yüzünün asık olduğu bir günü hatırlamayız. Sürekli güleryüzlü, tatlı sözlü... Asla eleştirmez, kınamaz, iş beklemez, emirler yağdırmaz, yapılması gereken işleri bile rica ile teklif eder. Onun gibi bir hanımanne çok zor bulunur. Onu çok seviyorum ve ona layık olmaya çalışıyorum. Allah senden razı olsun, seni cennet hanımefendisi yapsın sevgili Aynur annem. İnşallah sen de benden memnunsundur... **Meliha Küçük, Bağcılar, İstanbul**

Zor zamanlarımda yanımda olan 'canım annem'

3 yıl önce evlendim. Kayınvalidem ile aramızda sevgi ve saygıya dayalı bir ilişki var. Ondan bahsederken saygım ve sevgimden dolayı "kaynanam" kelimesini bile onun için kullanmam. Sıkıntılı dönemlerimde hep yanımda olmuştur, özellikle hamilelik dönemimde. Hamileliğimin ilk ayları çok ağır geçiyordu ve ben yataktan kalkamıyordum. Sağ olsun kayınvalidem sabahtan evime gelip akşama kadar etrafı köşe-bucak demeden süpürür, temizler ve yemeğimi bile yapardı. Bebeğimiz doğduktan sonra tayinimiz Ankara'dan İstanbul'a çıktı. O bizi yine yalnız bırakmadı ve bizimle birlikte geldi. Yaklaşık bir hafta boyunca beraber evimizi yerleştirdik. Allah ondan razı olsun. Anneciğim seni çok seviyorum. **E. Yaman, İkitelli, İstanbul**

Rabb'im ömür boyu bizi mutlu etsin

Evleneli 7 ay oldu ve kayınvalidem Reyhan Özçelik ile birlikte oturuyorum. Şimdiye kadar Allah'a şükür, aramızda bir problem yaşanmadı. Bunun sebebi de kayınvalidemin olaylara bakışındaki olgunluktan kaynaklanıyor. O bana karşı rahatça hatalarımı söyleyebiliyor, bu da beni oldukça rahatlatıyor. Bana da sürekli şunu hatırlatıyor, "Sana karşı hatamız olabilir, farkında olamayabiliriz, hatalarımızı bizlere rahatça söyleyebilirsin yavrum." **Melek Özçelik, Darmstadt, Almanya**

FOTOĞRAF: AA

Rabb'im iki gelinimden de razı olsun

Ben 6 çocuk annesiyim. İki tane gelinim var, ikisinden de çok memnunum. İlk göz ağrım olan büyük gelinimi alırken ekonomik durumumuz iyi değildi. Üzerimize düşen vazifeleri yapamadık. Gelinim ve ailesi, Allah binlerce kere razı olsun, anlayışlı davranarak bizi zor duruma sokmadılar. Aradan yıllar geçti. Ekonomik durumumuz iyi oldu ve ikinci gelinimi aldım. İkinci gelinimin A'dan Z'ye her ihtiyacını karşıladım. Büyük gelinim bir kere dahi bana bu durumdan dolayı bir laf etmedi. Büyük bir olgunluk örneği sergiledi. Allah ikisinden de razı olsun. **Safinaz Köseoğlu, Kdz.-Ereğli**

Yıllar sonra altıncı bir kızım oldu!

Beş kız, bir erkek çocuk annesiyim. Üç yıl önce oğlumu evlendirdim. 45 yaşındayım ve altıncı kızım oldu. Nasıl olur diye şaşırmayın, gelinim adeta kızım gibidir benim. Halime'min kızlarımdan eksiği yok, fazlası var diyebilirim. Bir defasında çok hasta olmuştum. O da hasta ve rahatsız olmasına rağmen o soğuk kış günü kendi evinde yaptığı nane-limondan bana da getirmiş ve sabaha kadar başımda beklemiş ve hizmetimi görmüştü. Onun bu hareketi beni o kadar duygulandırdı ki anlatamam... Gelin-kayınvalide ilişkilerinin hep kötü olarak yansıtıldığı bugünlerde hem bu dünya için hem de öteki âlem için bana yardımcı olan ve sevgisini, saygısını hiçbir zaman esirgemeyen bir gelinim olduğu için Yüce Rabb'ime her zaman şükürler ediyorum. **Hanım Karadağ, Malatya**

BİR TEKLİF

FOTOĞRAF: AA

Dünya tatlısı bir insan

Benim kayınvalidem, Huriye annem; dünya tatlısı bir insan. Kendisiyle her şeyimi paylaşabileceğim bir arkadaşım gibi. Bir kere okumasını çok seven, dini ve ibadetleriyle bütünleşmiş, insanlara yaptığı türlü yardımlarla, üstün bir insan. Allah herkese böyle uyuşabileceği kayınvalideler nasip etsin. Ben de kayınvalidemin o güzel elleriyle yaptığı pekmezinden bahsetmek istiyorum. Eşimle evleneli 4 yıl oldu. Ben hayatımda ne pekmez yedim, ne de içtim. Ta ki eşimle evlendikten sonra kayınvalidemin yazın özellikle benim için yapıp gönderdiği pekmeze kadar. O güzel elleri dert görmesin. Hürmetle öpüyor, her zaman dua ediyorum. **Tuba Yıldırım, İstanbul**

Benim bir yerim ağrısa, aynı ağrı kayınvalidemde de olur

14 yıllık evliyim. 6 yıl kayınvalidemle beraber oturdum. Birbirimizi incitmemeye ve kırmamaya özen gösterdik. 11 yıl çocuğum olmadı, ilaçlar sinirlerimi yıprattı. Sıkıntılı zamanlarımda kayınvalidem kırıcı bir duruma sebebiyet vermemek için odadan çıkar, sakinleşince beni şefkatli kanatları altına alırdı. Aramızda öyle bir sevgi bağı vardı ki, benim bir yerim ağrısa, inanın aynı ağrı kayınvalidemde de olurdu. **Leyla Keleş, Selçuklu, Konya**

İki kayınvalidem var, ikisi de çok mükemmel

25 yaşında, 2,5 yıllık evli 2 çocuklu bir anneyim. Aynı zamanda lise öğretmeniyim. Harika bir eşe sahip olmamın yanında bir değil iki tane de mükemmel kayınvalideye sahibim; biri öz diğeri üvey. İkisiyle de çok iyi anlaşıyorum ve onlarla her konuyu paylaşabiliyorum. Öz kayınvalidemin en çok sevdiğim yönü, ben sinirliyken onun büyüklük gösterip suskun kalması. Onları çok seviyorum. Allah onlardan razı olsun. **Elvan İlbay, Denizli**

Pamuk ellerinden saygıyla öpüyorum anneciğim

22 yaşında üniversite son sınıf öğrencisiyim ve nişanlıyım. Ailelerimiz arasında hoşgörü temelli bir sevgi zinciri var. Bu sevgi zincirinin en güzel halkasından birisi de sevgili kayınvalidem Zehra Hanım. Onu ilk tanıdığımda çok tedirgindim; fakat onu tanıdıkça ne kadar şanslı olduğumu anladım. Artık biliyorum ki, beni annem kadar seven, koruyan, anlayan, kendi kızları gibi gönlünü açan bir kayınvalidem var. **Şenay Türker, Akçaabat, Trabzon**

Kayınvalidemin incitici, kırıcı sözünü duymadım

Evleneli 15 ay oldu. Kayınvalidemle altlı üstlü oturuyoruz. Evlenmeden önce çevrenin de etkisiyle önyargılarım olmuştu ‘kayınvalide’ kavramı hakkında. Ne kadar yanlış düşündüğümü anladım. Ben çalışan bir bayanım ve hem ev hem de işi bir arada götürmek biraz yorucudur. Bunun farkında olan sevgili kayınvalidem bizim için hep fazladan bir tabak koydu sofraya. **Zühal Vural, Osmangazi, Bursa**

Yasemin Yalçın Aktosun
Danışman Psikolog y.aktosun@zaman.com.tr

Mektup adresi: Çobançeşme Mh.
Kalender Sk. No: 21 Y.Bosna/İstanbul

Ev içi kuralları sadece çocuklar için geçerli olmamalı

Yaşanan her ev aynı zamanda sosyal bir ortamdır. Ve sosyal ortamlarda huzurun sağlanabilmesi için birtakım kurallar olmalıdır. Eve konan kurallar aile üyeleri arasındaki sürtüşmeleri en aza indirger ve karşılıklı kırgınlıkların önüne geçebilir. Eve kural koymak önemli ve güzeldir. Fakat kuralların konuluş ve uygulanışında birtakım hataların olduğunu görüyorum. Yapılan en yaygın hata kuralların sadece çocukları kapsamasıdır. Şöyle ki; mesela çocuğa, "dağıtılanlar toplanacak" kuralını koyan anne, aynı kuralın kendisi için geçerli olmadığını düşünüyor ve kimi zaman kendi odasını dağınık bırakabiliyor. Eve konan kurallar bütün aile üyeleri için geçerli olmalıdır. Mesela çocuklarınız birbirlerine zarar veriyorlarsa ve bunun önüne geçmek istiyorsanız "Evde kavga etmeyi yasaklıyorum." şeklinde bir kuralı dikte etmek yerine "Bundan böyle evde hiç kimse kimseye zarar vermesin." denilmeli ve bu bütün üyeler için geçerli olmalıdır. Veya çocuklarınızın dağınıklıklarını engellemek için sadece onları kapsayan bir kural koymak yerine "Artık kendimize ait eşyaları hepimizin kullandığı odalarda unutmayalım" veya "Dağıtmak serbest, fakat toplamak şartıyla" denilerek bu kurala hem kendinizi ve hem de eşinizi dahil etmelisiniz. Kuralların bu şekilde bütün aile üyelerini kapsıyor olması uygulanabilirlilik oranını artırır. Çünkü sadece kuralın kendisi için geçerli olduğunu düşünen çocuk, bunu kural olarak değil de ceza olarak algılayabilir. Ve kendisine haksızlık yapıldığını düşünür. Bu da kendisinden bekleneni yapmamasına, yapsa bile bir süre sonra sıkılıp devam etmemesine neden olur. Bunun dışında ailesinin kendisine sunulan kuralın aksi yönünde davranışlarını gören çocuğun doğru-yanlış kavramı net oluşmaz. Fakat çocuklarımızdan beklediklerimizi genel kurallar olarak sunacak olursak çocuk evde adil davranılmasından hoşlanacaktır. Bunun dışında ailesiyle bir kararı paylaşmış olmanın hazzını yaşayacak ve bu duygu ile kuralı uygulaması kolaylaşacaktır.

FOTOĞRAF: AP

Kurallara siz de uyun

Ebeveynlerin de alınan karar ve kurallara uymaları gerekir. Hatta küçük çocuklara hatalarını anlatabilmek amacıyla; zaman zaman kuralın uygulanmaması dramatize edilerek sonra nasıl hatadan dönülebileceği çocuğa öğretilebilir. Fakat bu drama normal hayatın bir parçası gibi gösterilmelidir. Mesela "evde bağırmama kuralı varsa" anne eşine karşı sesini biraz yükseltebilir ve eşin minik bir ikazı ile anne özür dileyip aynı davranışı yinelemezse küçük çocuğun konan bu kuralı benimsemesi kolaylaşır.

Zeka testi yaptırmak istiyorum

Son günlerde zeka testi yaptırmak isteyenler arttı. Burada önemli olan, niçin bu isteğin var olduğudur. Daha doğrusu zeka testi niçin yapılmalıdır ve gereksiz yere yapılan zeka testi ne gibi sakıncalar doğurabilir. Öncelikle sebep ne olursa olsun zeka testi yaptırmada amaç zeka skorunu belirlemek olmamalıdır. Çünkü çocuklar bu durumdan oldukça rahatsız olabilmektedir. Şayet sonuç çok iyi çıkarsa kendilerine yüklenen sorumluluktan, sonuç kötü çıkar ise aşağılandıklarını düşünüyor olmaktan rahatsız olurlar. Bu sebeple testin yapılması gerekecekse bile, çocuklara bu testin adının zeka testi olduğu söylenmemeli ve zeka skoru belirtilmemelidir. Amaç zeka skoru olacak olursa çocuğun ortaya çıkan bu skorla etiketlenmesi kaçınılmazdır. Ebeveynlerin ve çevrenin yaptığı en büyük hata, çocuğa ortaya çıkan skora göre davranmaktır. Çocuk, yapılan test sonucu yaşının üstünde bir performans göstermiş olsa bile onun çocuk olduğunun unutulmaması ve çıkan zeka skoruna takılınılmaması gerekir. Zeka testi yaptırmak sakıncalı mıdır? Elbette ki değildir. Ancak gerekliliğinin olması veya yaptırılmak istenen gerekçe çocuğu çok yönlü tanımak olmalıdır. Şayet çocuğun zeka performansının yaş ortalamasının altında oluğunu düşünüyorsanız veya genel hayatında, algısında ve diğer bütün yetilerinde normalden farklı (olumlu veya olumsuz) durumlar gözlemliyorsanız zeka testi yaptırabilirsiniz. Yapılan test, çocuğun gelişen, az gelişen veya gelişmeyen yönlerini göstermiş olur. Böylece sorun oluşturan nokta ve yapılması gerekenler belirlenebilir. Bunun dışında bazı çocukların yaşına oranla daha fazla gelişen özellikleri pekiştirilebilir ve konu ile ilgili alanlara yönlendirilebilir. Kısaca amaç tedavi veya eğitim ise zeka testi yaptırmak faydalı olacaktır. Ancak skora takılmamak şartıyla

Arkadaşlarım maça çağırmıştı. Ama "ben gelmiyorum." diyemezdim. Çünkü bana "kılıbık" diyeceklerdi. Akşamı eşimle beraber geçirmekle, maça gitmek arasında kalmıştım.

■ **A. KADİR SÜPHANDAĞI**

Kalbi ılık mı, kılıbık mı?

İki arkadaş cami avlusunda oturmuş konuşuyorlardı. Arkadaşlardan birisi 'Bu akşam arkadaşlarla maç izlemeye gideceğiz, sen de gelir misin?' diye sordu. Soruyu soranın durumuna bakılırsa arkadaşının sevinç içerisinde 'evet' diyerek onaylamasını bekliyordu. Ama beklenen olmadı.

Arkadaşının yüzüne ciddi bir yüz ifadesiyle bakan genç, "Hayır maça gelemem. Biliyorsun ben evlendim, artık gözü yolda olan ve sürekli evde bekleyen bir eşim var. Bundan böyle hayatıma daha dikkat etmeliyim." dedi. Bu ifadeyi duyan arkadaşı önce hayretle baktı arkadaşının yüzüne, ardından alaylı bir tavırla "Vay, vay, vay kılıbık kardeşim, yüreği sevgi dolu pek muhterem ev erkeği, bakıyorum da ilk haftada boyunun ölçüsünü almışlar. Nedir bu evdekileri ihmal etmemeliyim, artık maça gelmeyeceğim lafları?" diyerek yeni evli genç arkadaşını ayıpladı.

Yeni evli genç tam ağzını açmış arkadaşına bir cevap verecekti ki yan taraflarında oturan nur yüzlü bir dedenin konuşmasıyla başını o tarafa çevirdi. O zamana kadar olanları göz ucuyla takip eden dede söze karıştı. "Gençler kusura bakmayın az önce konuştuklarınıza kulak misafiri oldum. Ve bu misafirlik beni yıllar öncesine götürdü. Şimdi müsadenizle size o gün başımdan geçen ve bugün sizin sayenizde hatırladığım olayı anlatmak istiyorum." diyerek başladı anlatmaya.

"Yeni evlenmiştim, mahalleden çok sevdiğimiz arkadaşlar bir program yapmış, birlikte eğlenmek istemişlerdi. Tabii beni de çağırmışlardı. Durumu eşime anlatarak gittim; ama akşam olmak üzereyken geri döneceğime dair söz verdim. Kalkmak üzere hareket edince durumu arkadaşlarıma izah etmeye çalıştım ama hepsi birden anlaşmışlar gibi az önce arkadaşının sana 'maça gelmiyorum' dediğin için söylediği şeyleri söylediler. Kimisi kılıbık, kimisi korkak kimisi 'daha önce böyle değildin, evlendin böyle oldun' tarzında şeyler söylediler. Anlayacağınız zor durumdaydım. Ya eve gidip akşamı eşimle geçirmeyi tercih ederek korkak ve kılıbık olacak, ya da arkadaşlarımla kalarak onların baskısıyla güya kazak erkek olduğumu ispatlayacaktım. Her şeyi göze alarak oradan ayrılmaya karar verdim. Yolda gelirken evimize çok yakın olan caminin hocasıyla karşılaştım.

FOTOĞRAF: AA

Durumu ona açmaya karar verdim. Söylediği "Sen kılıbık değil, kalbi ılıksın." ifadesi o kadar hoşuma gitti ki, o günden bugüne ismim hep kalbi ılık olarak kaldı. Bu yüzden ben bunca hayatım boyunca evde asıp kesen, sövüp döven, bağırıp çağıran, kırıp dökenlerle değil, kalbi ılıklarla oturup kalkarım. Öylelerinin aslında erkeklik dedikleri onları pohpohlayan nefislerinden başkası değil. Hz. Peygamber gerçek pehlivanı bize bakın nasıl anlatıyor: "Gerçek pehlivan öfkelendiği zaman nefsine hakim olabilen kimsedir." (Müslim, Birr, 106)

Sonra beni bir kenara çekerek konu ile ilgili Hz. Peygamber'in söylediği birkaç hadisi de ekleyerek şu kalbi ılığı evde bekleyen eşinin yanına gönderdi.

Biz bazen yabancıya bir melek gibi davranır, yüzüne güleriz de eve geldiğimizde bizden sevgi bekleyen ev halkına karşı ifrit kesiliriz. Yabancı insan ne yapsın senin güzel ahlakını. Evet, elbette ki ona da güzel davranılmalı; ama, güzel davranış, yani güzel ahlak ilk başta hayatı birlikte yaşadıklarımıza lazım değil mi?

Bir başka yerde de yine en hayırlıdan bahseden Allah Resulü usvetül hasene olarak kendisini de örnek göstererek bize olmamız gereken hali anlatıyor. Hz. Aişe anlatıyor: "Hz. Peygamber (sas) buyurdular ki: "Sizin en hayırlınız, ailesine karşı hayırlı olandır. Ben aileme karşı hepinizden daha hayırlıyım..." O gün bana korkak diyen ve kılıbık olmakla eleştiren arkadaşlarımın birçoğu ya eşinden ayrıldı ya da zehir zemberek bir aile hayatları oldu. Oysa Allah Resulü'nün sözlerini hayatıma düstur edindiğim için evim çoluk çocukların oynaştığı bir cennet köşesine döndü. Varsın bana korkak desinler. Ben Rabbimin ne dediğine kulak verir, her zaman kalbi ılıklardan olmayı tercih ederim." Hakkınızı helal edin.

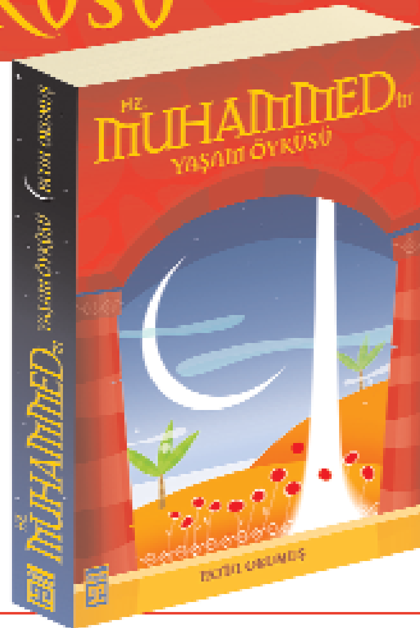
Dedenin bu anlattıklarından sonra kendisini maça davet eden arkadaşının yüzüne anlamlı anlamlı bakan genç "Sen istersen bana kılıbık demeye devam et. Ben maça gelmeyerek evde dört gözle beni bekleyen eşimin yanına giderek "Kalbi ılık"lardan olmaya kararlıyım." diyerek ayrıldı. Dede, gencin arkasından gülerek bakıyordu.

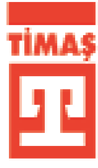
HZ. MUHAMMED'in YAŞAM ÖYKÜSÜ

Genç Okurlar İçin
Türkiye'de
İlk kez

O gece, bir yıldız doğdu.
Dedesi O'nun adını
Muhammed koydu.
Yerdekiler ve göktekiler
O'nu övsün istiyordu. O,
Allah'ın en seçkin kuluydu.
40 yaşına geldiğinde
peygamber oldu.

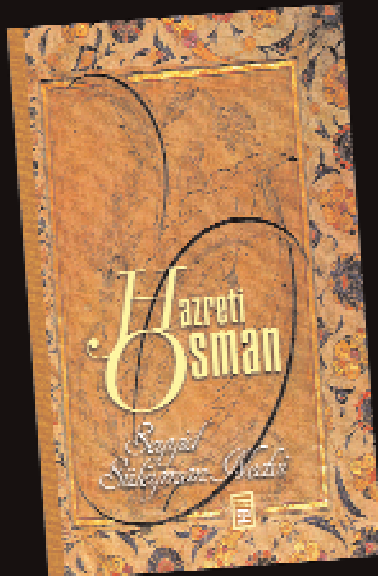
Tüm çağlara ve
coğrafyalara örnek, eşsiz
bir yaşam öyküsü...
Fatih Okumuş'tan,
**HZ. MUHAMMED'İN
YAŞAM ÖYKÜSÜ...**

www.timas.com.tr

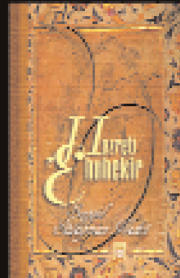
Asr-ı Saadet Döneminin Şahitleri...

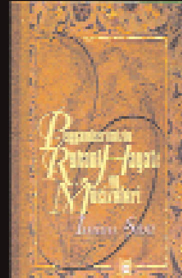

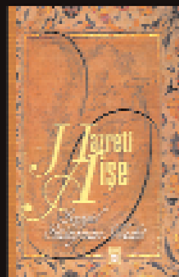
Kutlu zaman dilimine
damga vurmuş
şahsiyetler ve
yaşamları...

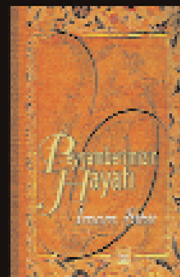
*Hz. Muhammed, Hz.
Ebubekir, Hz. Ömer,
Hz. Osman,
Hz. Ali (hazırlanıyor)
ve Hz. Aişe...*

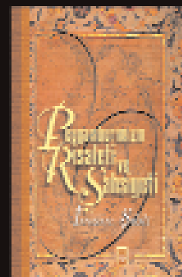

Mutfağınız emniyetli mi?

Mutfaklar, değişik ebatlarda eşyaların bulunması nedeniyle çocukların ilgisini çeker. Çocuk, elinin ulaşabildiği yerlerdeki şeyleri almak ister. Ama mutfaklar çocuklar için tehlikelidir ve anneler buna dikkat etmelidir.

1 Mutfağınızda kullandığınız temizlik ürünlerini çocukların ulaşamayacağı yerlere koymalısınız.

2 Temizlik ürünlerini hiçbir zaman içi boşaltılmış gazoz şişesine ya da bir gıda ambalajına koymayın.

3 Ocağınızda yemek yaparken ve yaptıktan sonra tencere veya tavanızı arka gözlere koyun, sapının da içe dönük olmasına dikkat edin.

4 Çocuğunuzun fırınınızın düğmeleriyle oyun oynamasına izin vermeyin.

5 Bardaklara veya tabaklara koyduğunuz sıcak gıdaları masaya koyarken çocukların ulaşamayacağı şekilde koyun.

6 Elektrikli tost makinesi, mutfak robotu gibi aletlerin fişlerini prizden çekin.

7 Çok fazla parlatılmış yüzeylerden kaygan paspas ve halılardan kaçının. Dökülen şeyleri hemen temizleyin.

8 Çocukların çekebileceği uzun masa örtülerini kullanmayın.

Teflon tencereler nasıl kullanılmalı?

- Bir mutfak eşyası alındığında önce yağlı bir bezle silinmesi gerekiyor.
- Teflonun özelliği yağsız pişirme yapılmasıdır.
- Hiçbir zaman kullanılan kabın etrafını alevin yalamaması lazım. Yani alev kullanılan kabın altından kenarlarına taşmamalı.
- Tencere veya tava ocak üzerine konulurken tam ortalanarak konulmalıdır. Isı tam dengeli alınmalıdır.
- Teflon mamullerin içerisinde metal aletler kullanılmamalıdır.
- Teflon üzerinde bıçak ile kesim yapılmamalıdır.
- Teflon yanmaz-yapışmaz üretildiği için temizlenmesi kolay olur. Bu nedenle bulaşık makinesinden ziyade elle yıkanmalıdır.
- Teflonlar fırın üstü malzemedir. Özellikle sapıyla fırın içinde kullanılmamalıdır.
- Ateşin üzerinde boş mutfak malzemesi hiçbir zaman bırakılmamalıdır.

Efendimiz'i (sas) rüyamda gördüm!

Allah Rasulü'nü rüyasında gören bir kimseye bir sır verilmiş demektir. İnsanları manevi yönden takviye edecek bir durum dışında bu sırrın paylaşılması doğru olmaz.

■ ALİ DEMİREL

Bir tekstil firması sahibi olan Ahmet Bey, elinden geldiğince ibadetlerini yerine getirmeye çalışan samimi bir mümindi. Hatta o, farzlarla yetinmeyip nafile ibadetlerini de yapmaya çalışıyordu. Bir gece yatsı namazını kılıp uykuya dalan Ahmet Bey, gece vakti büyük bir heyecanla uyanmıştı. Rüyasında Efendimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem)'i görmüştü. Ancak Allah Rasulü'nün mübarek çehresinde sakalları yoktu. Bu çok garibine gitmişti. Ahmet Bey, her cuma günü yatsı namazından sonra halktan gelen sorulara cevaplar veren bir hocadan, Peygamber Efendimiz'in "Beni rüyasında gören doğru görmüş olur. Zira şeytan benim suretime giremez." hadisinin olduğunu öğrenmişti. İçinden şöyle düşündü:

- Demek ki gördüğüm zat, Peygamber Efendimiz'di. Acaba neden sakalsızdı? En iyisi ben bunu o hocaya bir sorayım.

Cuma günü gelmiş, yatsı namazı kılınmış ve ardından soru-cevap faslı başlamıştı. Ahmet Bey de sorusunu bir kağıda yazıp hocaya iletmişti. Sıra onun sorduğu soruya gelmişti. Hoca soruyu okumuş ve cevaplamaya başlamıştı:

- Allah Rasulü bir hadislerinde "Beni rüyasında gören doğru görmüş olur. Zira şeytan benim suretime giremez." buyurmaktadır. Bu hadisten hareketle, ister sakallı ister sakalsız olsun bir kimsenin kalbine rüyasında gördüğü kişi hakkında "bu zat, Peygamberimiz'dir" şeklinde bir his doğmuşsa o zat, Peygamberimiz'dir. Efendimiz'i görmek ne şekil ve surette olursa olsun, bir müjdenin ifadesidir. Efendimiz'in teninin pembeye çalan beyaz rengi, alnının genişliği, kaşlarının arasının açık, boynunun uzun, başının büyük, göğüslerinin geniş, saçları ne dümdüz ne de kıvırcık, sakalının sıkça, gözlerinin siyah, kirpikleri ise siyah ve uzunca olması mahiyetiyle rüyasında gören kimseye bin beşaret olsun. Allah Rasulü'nün rüyada değişik şekillerde görülmesi ise bir kısım manaları ifade buyurur. Sözün burasında Ahmet Bey, dikkatini daha da artırmıştı. Çünkü buraya kadar anlatılanlar bir giriş mahiyetindeydi. Bundan sonrası ise sorunun cevabı olacaktı:

Böyle birisi kendisine çekidüzen vermeli

Efendimiz'in kendisine mütenasip ruhunun güzelliğinin dışta aynası olan bu umumi güzellikten bazıları gitmiş olarak görünürse, bu durum, o insanın ruh aynasında bu işi tamamıyla aksettirmeye mani bir kısım isin ve pasın bulunduğuna dalalet eder. Yani bir kimse Allah Rasulü'nü sakalsız görüyorsa Efendimiz'in sakalını göreceği yerde ruh aynasında bir eksik ve gedik var demektir ki, bu eksik oranın görülmesine mani olur. Öyleyse böyle bir insan, kendisine çekidüzen vermelidir. Bu, meselenin bir yönüdür.

Bu cevap karşısında Ahmet Bey, şoke olmuş ve içinden "kulluk performansımı gözden geçirmeliyim" demişti. Hocaefendi, sözlerine devam ediyordu:

Efendimiz'in hüznünün rüya âlemine yansıması

Meselenin diğer yönüne gelince, Efendimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem) bazen sevdiği kimselerin rüyasına girer ve herhangi bir hadiseye karşı iç alemindeki durum itibarıyla o kişiye görünür. Mesela mühim işleri omzunda taşıyan bir zata Efendimiz, gözleri yaşlı ve sakalını tıraş etmiş olarak mahzun bir çehre ile zuhur edebilir. Bunun manası -Allahu alem- şudur: O zatın başına gelecek bir hadiseden ötürü, İslam'a ve Müslümanlara dokunan bir şey bulunduğundan Efendimiz kendi hakiki şeklinin dışında görülmüş ve bir bakıma o işi üzüntüyle karşıladığını ifade buyurmuştur. Binaenaleyh Efendimiz'in gerçek şekliyle görülmemesi sadece vicdanın ve gönlün paslı olmasından değildir. Bazen o zatın/zatların veya onların temsil ettiği milletlerin başına gelecek bir kısım meselelerden ötürü Efendimiz o şekilde temessül edebilir. Aldığı bu cevaplar Ahmet Bey'i tatmin etmişti. Ama hocanın sözleri henüz bitmemişti.

Efendimiz'i rüyasında gören kişiye bir sır verilmiştir

Netice itibarıyla Efendimiz'i hangi şekilde olursa olsun gören kişi ümitsizliğe düşmesin, mahzun ve mükedder olmasın ki gördüğü şahıs, Efendimiz'in kendisidir. Şunu da ifade edip bu faslı da noktalayalım: Allah Rasulü'nü rüyasında gören bir kimseye bir sır verilmiş demektir. Rüyayı gören kimse bu sırrını açığa vurmamalıdır. Ancak insanların metafizik gerilimlerini takviyeye sebep olabilecek bir durum varsa bu sırrın böylesi insanlarla paylaşılmasında bir mahzur yoktur. Böyle bir durum yoksa bu tür rüyalar bir sır gibi saklanmalı. Zira bu durum, Fahr-i Kâinat Efendimiz ile rüyayı gören zat arasında bir sır olarak kaldığı müddetçe, Efendimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in sırrına karşı bir saygı ifade edilmiş demektir.

İLLÜSTRASYON: ORHAN NALIN

Kahramanlar ve kahramanlıklar

Çanakkale'de ve buraya asker gönderen Anadolu'da neler yaşandı? Gözyaşlarıyla okunacak ilginç hatıralar...

Hazırlayan: Osman Karyağdı

Kanlısırt'taki mitralyöz

Bir bölük kumandanının hatırat defterinden;

Kanlısırt'taki düşmanın ileri siperlerinden birinde tek bir mitralyözü vardı ki, fırkanın bütün cephesini taciz edip duruyordu. Daha ikmâl edilememiş siperlerden bazıları bu mitralyözün ateşi altında idi. Ara sıra acı haberler alıyorduk: Üçüncü bölüğün emir eri sipere gelirken vurulmuş. Dördüncü mangadan bir nefer şehit olmuş... Yüzbaşı yaralanmış, artık bu mitralyöz bizim için meşum olmaya başlamıştı.

Hatta bombalardan, torpillerden daha meşum! Çünkü bu silahların az çok mizacını biliyorduk. Mesela büyük torpil makinesi haftada iki gün bizim cephemizi ziyaret ediyordu. Bombalar daha ziyade akşamdan sonraki ziyaretçilerimiz meyânına dahildi. Velhasıl dâimi bir ülfet neticesi olarak harbin kendisine mahsus itiyatlarını öğrenmiş, ruhumuzda bir huzur ve sükûn tesis edebilmiştik. İşte Kanlısırt'taki melun mitralyöz bizim bu kıymetli asayişimizi ihlâl ediyordu. Gece toplanmış konuşuyorduk. Devamlı yaptığımız musahabe bu uğursuz nokta üstünde deveran ediyordu:

- Eey... Bu mitralyoz tahrip edilemeyecek mi?

- Siperler yakındır, topçu ateş edemez.

- Bir hücum yapsak!

- Kumandan müdâfaada kalmayı tercih ediyor.

- Sen ne dersin ha Mustafa Çavuş, can sıkmaya başlamadı mı bu mitralyöz? O, cevap vermedi. Derin derin düşünüyordu; fakat doğrusu ya en babayiğidimiz de kendisi idi. Bahis değişmek üzere iken Mustafa Çavuş bir heykel gibi karşımıza dikildi: "Ben bunu gidip getiririm!" dedi.

"Satmıyorlarmış galiba!.." diye lâtife ettik. Arkadaşımızın bu sözü ciddi söylediğine kânî değildik. Fakat o hiç tavrını bozmadı. Gülümsedik bile. Yalnız kendini siperin üstüne fırlattı. O zaman anladık ki hakikaten mitralyözü almak için gidiyor. Kendisini en çok seven iki hemşehrisi arkasından koştu. Biraz sonra bu üç asker, diğer bütün gecelerden daha korkunç, daha siyah bir gecenin enginlerine doğru kayıp gitmişlerdi.

Düşmandan ele geçirilen mitralyözlerden biri ateş ederken...

Hepimiz asabiyetten, heyecandan sararmıştık. Avuçlarımızdaki tüfekleri sıkıyorduk. Şu dakika hücuma kalkmak için öyle dayanılmaz bir arzu duyuyorduk ki... Hey yâ Rabbi eğer gidenler gelmeyecek olurlarsa!.. Bu sefer orada kalsak bile ey Kanlısırt'taki düşman mitralyözü artık sen yerinden oynamıştın!

Kulaklarımız toprağa yapışmış, karanlıklar içinde gittikçe artan kurşun seslerini, bomba uğultularını dinleyerek tam bir çeyrek bu vaziyette bekledik.

İnanılmaz şey! Mustafa Çavuş arkasında bir mitralyözle geliyordu. Yanında bir kişi vardı. Sonra anladık ki: Üç arkadaş, görünmeksizin ilerlemişler mitralyözün bulunduğu siperin içine atlamışlar birkaç süngü darbesinden sonra büyük bir baskın verdiğini zanneden düşman dağılmaya başlamış, Mustafa Çavuş mitralyözü omuzlamış dönerken arkadaşı alnına isabet eden bir kurşunla şehit düşmüş.

Mustafa Çavuş, arkasında zaptettiği mitralyöz, gözleri yaşla dolu yanımıza geldi. Kaybettiği arkadaşının teessürüyle titreyen bir sesle ve kendi şîvesiyle:

"Alun şu uğursuzu" dedi. "Bana pahalıya oturdu!"

(Kendisi Akşehir'in Karapınar nahiyesinden Mehmet oğlu Mustafa) Harp Mecmuası Sayı: 9, s. 138-139

Türk anası ne düşünüyor?

"... Zavallı valide ciğerparesini bir daha kokladı. Dedi ki: Hüseyin... Dayın Şıbka'da, baban Dömeke'de ağaların da sekiz ay evvel Çanakkale'de yatıyorlar. Bak son yongam sensin! Minareden ezan sesi kesilecekse, caminin kandilleri körlenecekse sütlerim haram olsun, öl de köye dönme. Yolun Şıbka'ya uğrarsa dayının ruhuna Fatiha okumayı unutma! Haydi oğul, Allah yolunu açık etsin."

(Oğlu Asker Hüseyin'i teşyî' ederken [uğurlarken])

Sonbaharın aysız gecelerinden biriydi. Bulutlar birbiri üzerine yığılmış, hava toprakla bu bulutlar arasında sıkışmış, ağırlaşmış göğüs darlığı çeken insanlar gibi sıcak dalgalarıyla teneffüsü boğucu bir tazyik altına almıştı. Karanlık o kadar yoğun idi ki sakin yıldızlı geceler bu korkunç karanlığa nispetle adeta gündüz sayılabilirdi. Yağmur bardaktan boşanırcasına dökülüyor, şimşekler, gökleri yere indirecek gibi yıkıyor, parçalıyor, güya cenge koşan askerleri top ve bomba bombardımanlarına alıştırmak istiyormuş gibi kulakların zarını patlatacak derecede kesilmeksizin devam ediyor, yıldırımlar birbirine rekabet edercesine zikzaklı ve ateşli hatlar çizerek tesadüf ettiği tabii ve sınaî her tabyayı tahrib ve ihrakta olanca şiddetiyle çalışıyordu. Tabiatın kıyametten bir numûne olan bu dehşetli hengamesi arasında beşerin kudret ve azmine delil olacak bir askeri faaliyet, bütün intizamıyla, bütün sakinliği ve ihtişamıyla devam ediyor; harekâtına zerre kadar halel getirmeden bir dakikasını bile kaçırmıyordu.

Bilecik İstasyonu'nda bir askerî tren harekete âmâde idi, lokomotif istim hazinelerinde fazla geleni keskin bir hışırtıyla semâya savuruyordu, otuz iki vagon birbirine yapışmış, şanlı yolcularını taklid edercesine dizilmişti.

Savaşlar ne kadar sürdü?

Deniz Savaşları: 3 Kasım 1914 ve 18 Mart 1915 tarihleri arasında Kara Savaşları: Gelibolu Yarımadası'nda 25 Nisan 1915 - 8/9 Ocak 1916 tarihleri arasında.

İstanbul'da cepheye malzeme diken bir atölyede kadınların çalışmaları...

İkinci kampana çalınmış olmalı ki vagonlara inen binen yok. Fakat askerî trenlerin ikinci kampanalarıyla üçüncü kampanaları arasında epeyce zaman geçtiğini biliriz. Sivil yolcu trenlerinin ân-ı hareketini ihtar eden kondüktörlerin "Tamam, tamam" nidaları askerî bir trenin harekete hazır olduğunu itham edemez. O sağdan saydıran, mevcudun adedini anlatan başka bir usule, başka bir 'tamam'a tâbi olduğundan askerî memurlar bütün mevcudiyetleriyle çalışıyorlar, vazifelerini ikmâle uğraşıyorlardı.

Trenin tam karşısında ve kapısı açık kırk beşlik bir vagonun hizasında bir karaltı vardı, oraya mıhlanmış duruyordu. Abdulkadir Kemal bu karaltının ne olduğunu anlamak istemişti, evvela nöbetçidir diye hükmetti. Hakikatte bu bir evlâd-ı vatan bekleyen şefkatli bir anneydi.

Yanına yaklaştığı vakit, vücudu manevi kederlerin büktüğü bellerin rükû şeklini andırır bir şekilde biraz önüne doğru eğilmişti. Elinde bir değnekcik sırtında bağlı bir torba vardı. Karaltı, kendisinin sessiz lisanına ve inleyen kalbine tercüman olan mukaddes bir maksadla canlı bir abide gibi orada kakılmış kalmış bir Türk anasıydı. Yıldırımların salıverdiği kuvvetli projektörlerin aydınlığı sararmış, çizgili çehresini gösterdi. Başındaki örtü ıslanmış, çenesine, şakaklarına akçıl saçlarına yapışmıştı. Şimşek çaktığı her kısa zaman aralığında gözleri vagona yöneliyordu.

Abdulkadir yaklaştı:

- Valide burada ne duruyorsun? Sualiyle aşağıdaki konuşma başladı:

- Şimendiferde asker oğlum var; onu geçirmeye, selametlemeye geldim.

- Oğlun kimdir, nerelidir?

- Söğüt'ün Akgünlü köyünden, Osmancığın ana yatağından Mahmud oğlu Hüseyin...

- Çağırayım mı, görmek istiyor musun?

- Ona bir sözüm var, söyleyecektim. Zahmet olmazsa, sana duâ ederim.

Abdulkadir vagona koştu. Bir künye okudu. Mahmud oğlu Hüseyin, Söğüt. Bir ses:

- Efendim. Benim Mahmud oğlu Hüseyin, Söğüt. Akgünlü'den.

- Gel oğlum, seni anan görmek istiyor.

Delikanlı vagondan atladı. Şimşeğin ışığı altında seçilebilen levendine bir vücud, filiz gibi bir boy, Hüseyin Polat, müheykel gibi hazır ol vaziyetinde sağ el selam ve ihtiram mevkiinde Abdulkadir'in karşısında emre âmâde idi. Beraberce yürüdüler. Muhterem validenin karşısında durdular. Hüseyin anasının elini öptü. Zavallı valide ciğerparesini bir daha kokladı. Dedi ki:

- Hüseyin... Dayın Şıbka'da, baban Dömeke'de ağaların da sekiz ay evvel Çanakkale'de yatıyorlar. Bak son yongam sensin! Minareden ezan sesi kesilecekse, caminin kandilleri körlenecekse, sütlerim haram olsun, öl de köye dönme. Yolun Şibka'ya uğrarsa dayının ruhuna Fatiha okumayı unutma! Haydi oğul, Allah yolunu açık etsin." dedi.

Hüseyin bu sözleri kalbinin en derin ahd ve vefa yerine gömdüğünü
îma eden bir saygı ile dinlemişti. Anasını ve Abdulkadir'i selamladı, gitti. Abdulkadir, bu büyük ruhlu kadınla yalnız kalmıştı, sordu:

- Valide demek ki sizin soyun erkekleri hep şehit oldular öyle mi?

- Yalnız bizim soy değil, oğul. Elli yıldır köylü, mezarlığa delikanlı gömemedi. Din dursun da; ko biz hep ölelim.

- Şimdi köyünüzde hiç erkek yok mu?

- Köyümüz bütün erkek dolu.

Bizi beğenemediniz mi, hiçbir işimiz geri kalmadı. Evvelden nasılsak yine öyleyiz, bağrımıza kara taş bağladık düşman mahvoluncaya kadar dayanacağız. Yaradanım bana o günü göstermeden canımı almasın dedi. Abdulkadir bu ulu validenin karşısında donmuş kalmıştı. Dayanamadı, gözlerinden iki iftihar damlası salıverdi ve bir îman ve kanaatle şu sözleri söyleyerek ayrıldı:

Milleti doğuran da ana, yaşatan da. Türk anası hâlâ oradaydı, trenin hareketini bekliyordu.

Harp Mecmuası Sayı: 17, s. 267, 269.

Çanakkale'den çıkartılacak dersler

■ 18 Mart'ta kutlanan zafer Deniz Savaşları'nda elde edilen ve tarihin o güne kadar görmediği muhteşem bir zaferdir. Dönemin "süper" devletleri Çanakkale önünde pes ederek geri çekilmiştir.

■ "Çanakkale Geçilmez" destanı sırasında eli silah tutan bütün vatan evlatları görev almıştır. Kürdü, Çerkezi, Lazı, Arnavut'u, Arap'ı, Boşnak'ı, Gürcü'sü ile toplam 250 bine yakın askerimiz İslam'ın son ve asil bayrağını düşürmemek için şehit düşmüş, geride ise on binlerce gazi kalmıştır.

■ İnanç, vatan sevgisi, dayanışma, birlik ve beraberlik duyguları, zamanın en güçlü ve donanımlı ordularına karşı koymada en önemli faktörler olmuştur.

■ Bugün de aynı ruh ve inanca milletçe ihtiyacımız var. Çanakkale'de şahlanan ruh, milletimizin mayasını oluşturan ruhtur. Yeni nesilleri bu duygularla yetiştirmeli, dedelerinin emanetini torunlarına aktarabilmeliyiz.

Çanakkale kahramanları

Makineli bölük efrâdı kendi elleriyle diktikleri çiçeklerle vagonlarda cepheye doğru yola çıkıyor.

Bir zabitin müşahedâtından;
Aylardan beri devam eden siper hayatı, aylardan beri kulaklarımızı dolduran top ve humbara tarrakaları artık bizim için bir itiyad hükmüne girmişti. Düşman mermileri devam eden uğultularla tepelerimizden aştıkça biz gülüyor ve eğleniyorduk. Bütün düşüncelerimiz düşmana fazla telefât verdirmek için tedbirler, çareler aramaktı. Düşmana ekseriya hile ile ansızın baskınlar icra ediyorduk. Bir gün yüzyirmi yedinci alaydan Mülâzım-ı sâni Çerkeşli İsmail Efendi düşman siperlerine kadar ilerlemiş, tepelediği bir düşman neferinden elbisesini almış, palaskasını kuşanmış, siperler içinde dolaşarak düşmanın kuvvetine, ahvâl ve meziyetine dair malumat almak cesaretini göstermişti. İsmail Efendi'nin bu emsalsiz soğukkanlılığı fikir sukuneti ve daha doğrusu hayatı hafife alma hususundaki gayreti bütün silah arkadaşlarının takdirini celb eylemişti.

Çanakkale'de yaşananlar "hurafe" değil destandır

Ailem'de geçen yıl Çanakkale ile ilgili hazırladığımız dosyada, niçin her yıl 18 Mart günleri Türkiye'nin dört bir yanında mevlid merasimleri yapılmadığını sormuştuk. Edirne'den Ardahan'a, Hakkari'den Muğla'ya kadar Çanakkale'de her aileden en az bir şehit varken bu insanların bu tarihe "Sevgililer Günü" ya da "Cadılar Bayramı" kadar önem vermemesindeki garipliği sorgulamıştık. Aradan geçen zamanda ne resmi ne de sivil cenahta olumlu bir gelişme yaşanmadı. Sadece Çanakkale'de şehit olanlar için değil, İstiklal Harbi şehit ve gazilerimizle birlikte niçin Filistin'de, Yemen'de, Galiçya'da, ve özellikle Kafkaslarda ölen kahraman ecdadımız için her camide aynı saatlerde hatimler indirip, sevabını onların muazzez ruhlarına neden hediye etmeyi düşünmüyoruz diye sormuştuk. Diyanet İşleri Başkanlığı'mıza ve sivil toplum kuruluşlarına bu noktada büyük görevler düştüğünü hatırlatmıştık. Ancak geçen yaz ilginç bir polemik yaşandı. Şehitlikleri ziyaret eden insanlar rencide edildi. Aralarında tesettürlü hanımların da bulunduğu insanımızın dedelerinin kabrini ziyaret edip Kur'an okumaları "Şehitliğe irtica/hurafe turizmi" gibi garip başlıklarla yansıtıldı. Geçtiğimiz yıl, "Her yıl 25 Nisan günü dünyanın öbür ucundan gelerek Şafak Duası yapan Anzaklar'ın torunları kadar olamaz mıyız?" diyorduk. Demek ki, artık oralara gitmek için de en az şehit dedelerimiz kadar "cesur" olmamız gerekecek... **Mustafa Aydın**

İngilizler'den ele geçirilerek "Ganimet Mitralyöz Bölüğü" nâmıyla teşkil olunan merasiminde dûa okunurken (üstte) Çanakkale'de savaşan komutanlardan bir grup (altta)...

Millet oluşumuz Çanakkale'deki ruhta gizli

Çanakkale Savaşları'nın ve elde edilen muhteşem zaferin tarihimizde çok özel bir yeri ve önemi vardır. Bu zafer, kahraman askerlerimizin, dünyaya parmak ısırtan bir îman ve kahramanlık destanıdır. Müslüman milletimizin, iman ve azminin, metanet ve gücünün açık bir göstergesidir. Hep söylendiği gibi düşmanlarımız Çanakkale'den "askeri" olarak geçememiştir. Ancak, onlar öğrendiler ki, içeriden yıkmak daha kolay. Bugün bizi biz yapan ve Çanakkale'de şahlanan değerler her geçen gün erozyona uğruyor. Özellikle tüm İslamî değerlerle birlikte, vatan sevgisi, namus ve ahlak gibi hassasiyetler öylesine zayıfladı ki, artık genç kitle içinde "bunlar can vermeye değmez" duygusu yerleştirilmeye çalışılıyor. Bazı ilahiyatçılarımız planlı yollarla "nasıl oruç tutulmaz", "nasıl namaz kılınmaz", "niçin örtü takılmaz", "nasıl kurban kesilmez" fetvalarıyla geniş kitlelerin zihinlerini bulandırıyor. Aynı isimler, "hıdırellez, aşure günü" gibi toplumsal birlik günlerini hurafe deyip küçümserken, büyük reklamlarla lanse edilen ve her biri bir dini gün ya da bizdeki kandile denk gelen Aziz Valentin Günü (Sevgililer Günü), Noel/Christmas ve Hallowen Day (Cadılar Bayramı) kutlamayı normal görebiliyor. Bunun özellikle ana sınıflarından itibaren ne kadar etkili olduğu ise ayrı bir konu. Diyanet İşleri Başkanı Prof. Ali Bardakoğlu'nun bu süreçle ilgili değerlendirmesi şöyleydi: "Bu bayramların ve bunlarla ilgili olarak yapılan adet ve törenlerin Müslümanlarca benimsenip uygulanması dinsel ve kültürel bir yozlaşma olarak görülmeli; böylesi bir tutumun, kendi değerlerimizden uzaklaşma ve başkalaşma sürecini hızlandırdığı gözden uzak tutulmamalıdır." **Mustafa Aydın**

Harp mecmuası, bir dönemin tarihini anlatıyor

“Harp Mecmuası”, Kaynak Kitaplığı tarafından Çanakkale Savaşları’nın 90. yılı münasebetiyle aslına uygun bir biçimde yayınlandı. Eseri yayına hazırlayan Ali Fuat Bilkan ve Ömer Çakır, eserde yer alan ve günümüz okuyucusu açısından fazla önem taşımayan bazı siyasî ve özellikle de harp tekniğine ait yazıları çalışmanın dışında bıraktıklarını söylüyorlar. 360 sayfalık eserde çoğu ilk kez yayınlanan beş yüzden fazla fotoğraf yer almaktadır.

Harp Mecmuası’nın ilk sayısı, dönemin Harbiye Nezareti tarafından 1915 yılının Kasım ayında yayınlandı. Dergi, Servet-i Fünun Dergisi’nin sahibi Ahmed İhsan’ın matbaasında basıldı. On beş günde yayınlanacağı duyurusuna rağmen, genellikle ayda bir, hatta bazen de birkaç ay arayla yayınlanan bu mecmua, 1918 yılının Haziran ayına kadar sürmüştür. Mecmuanın son sayısı 27. sayıdır. Ancak bu son sayıda derginin artık çıkmayacağı konusunda herhangi bir bilgi bulunmamaktadır.

Bu dergi, Harbiye Nezareti’nin bir “harp edebiyatı” oluşturma ve bu çerçevede yazılacak eserleri değerlendirme gayesiyle (dönemin aynı amaçla yayınlanan Türk Yurdu, Yeni Mecmua dergileri gibi) yayınlanmıştır. Bu kampanyanın amacı, şair ve yazarlar tarafından askerlerimizin cephelerde gösterdikleri yiğitlik, kahramanlık ve fedakârlığın edebî eserler vasıtasıyla ifade edilmesini sağlamaktır.

Nitekim Ziya Gökalp, bu mecmuada yayımlanan bir şiirinde şâirlere şöyle seslenir:

O, orada senin için kanını
Seve seve döker iken ey şâir
Sen ne için ona birkaç anını
Vakfederek yazmıyorsun bir şiir

Böylece askerlerimizin yurdun dört bir yanında gösterdiği olağanüstü fedakârlıklar, yiğitlik destanları ve başarılar gelecek nesillere belgeler ve fotograflarla nakledilecektir. Bu mecmuada yayımlanan yazı, şiir ve fotoğraflarla, bir yandan savaşın gidişatı ve cephelerin durumu hakkında halka bilgi verilirken, bir yandan da hissî bir atmosfer oluşturularak herkesin yurt savunmasına koşması ve fedakârca mücadele etmesi yönünde bir millî heyecan ve ruh oluşturulmuştur.

Dönemin önde gelen yazar ve şairlerinden Ziya Gökalp, Abdülhâk Hamîd, Ahmed Refik, Süleyman Nazif, Falih Rıfkı (Atay), Midhat Cemal (Kuntay), Mehmet Emin (Yurdakul), Cenap Şehabettin gibi edebiyatçıların cephelerde gezdirilerek böylesi bir millî coşkuyla yazdığı eserlerin de süslediği bu mecmua, o zor günlerin canlı tanıklarını içermektedir.

Asker mektupları, şehitlik anıları, annelerin fedakârlıkları ve yüzlerce kahramanlık destanının yer aldığı bu çalışmada her Türk, bir yakınının izini de bulabilecektir. Dergi sayılarındaki “Yaşayan Ölüler” ve “Mübarek Şehitler” listesinde, Osmanlı coğrafyasının hemen her köşesinden cepheye koşan yiğitlerin fotoğrafları, şehadet tarihleri ve şehitlik destanları da yer almaktadır.

Kaynak Kitaplığı
0(126) 522 09 99

Ya beni aldattıysa!

S.T. / İstanbul

35 yaşında, şu anda çalışmayan 2 çocuklu evli bir bayanım. 15 yıldır şöyle böyle giden bir evliliğim var. Evlenirken, eşim beni aldatmadığı sürece sorun ne olursa olsun asla boşanmayacağımı düşünerek evlenmiştim. Uzun bir süre mutluydum, lakin eşimin işlerinin bozulması ile eşim tarafından evliliğimiz bocalamaya başladı. Beni çok sevmediğini bildiğim halde ben onu her şeye rağmen seviyordum. Eşimin çok yakınında olan birileri eşimin çıktığı uzun seyahatler sırasında beni aldattığını ileri sürdüler. Bunun üzerine eşimle konuştum. Hiç tepki göstermedi, gayet sakin karşıladı. Kabul etmedi. İçimin rahat etmesi için ondan yemin etmesini istedim lakin yemin etmedi. 'İçin rahat etmiyorsa nasıl istiyorsan öyle hareket et!' dedi. Ben ise o günden beri kâbuslar içindeyim. Boşanmak çok kolay. Asıl zor olan şimdiden sonra evliliği yürütmek. Artık ona nasıl güvenebilirim? Çok büyük kararsızlık içindeyim. Ya masum ise?!. Ne yapmalıyım? Yardımlarınız için şimdiden teşekkürlerimi sunarım.

Merhabalar,
İçinde bulunduğunuz durumdan dolayı ciddi bir karmaşa ve zorluk içindesiniz. Aslında evvela bu evliliğe bakış açısını tartmanızda fayda var. Yani bu duyumları almadan önce evliliğe bakışınız neydi? Eşinizle paylaşımlarınız ve güven olgusu ne boyuttaydı? O ana kadar her şey mükemmelse ve evliliğinizin gerek çocuklarınız için ve gerekse sizin için anlam teşkil ettiğinizi düşünüyorsanız, elinizde net bir kanıt olmaksızın ihtimallerle hareket etmemenizi öneririm. Kaldı ki; olay doğru bile olmuş olsa evliliğinizin öncesindeki pozitiflikleri de düşünüp eşinizi bu hatadan çevirmek ve yuvanızı kurtarmak adına çaba harcamanızı öneririm. Fakat anladığım kadarıyla eşinizle zaman zaman kopukluklar yaşıyormuşsunuz. Çocuklarınızın da babalarını fazla göremediklerini ifade etmişsiniz. Fakat bunlara rağmen evliliğinizin devamı sizin için önemli anladığım kadarı ile. Ki zaten evlilik müesseseleri önem verilmesi gereken, bir çırpıda gözden çıkarılmaması gereken müesseselerdir. Zaten e-mailinizden anladığım kadarı ile size gelen duyumların doğruluğundan emin değilsiniz. Boşanma noktasında da tereddütleriniz var. Bu sebeple eşinize -ki olay doğru ise- hatasını anlaması için zemin oluşturun. Bunun için suçlama yapmayan bir üslupla, içinizdeki belirsizliğin sizi yıprattığından bahsederek işe başlayabilirsiniz. Yani eşinizle onun da hazır olduğu bir zaman diliminde konuşun ve bu evliliğin ve kendisinin sizin için önemli olduğundan bahsedin. Sonrasında da kendi duygu ve düşünceleriniz ve beklentileriniz eksenli yapıcı ve kısa bir konuşma yapın. Daha sonra birtakım kararlar vererek evliliğinize ve dolayısıyla eşinize bir imkan daha tanımış olun. Bu arada şüpheci olmayan tavırlarla eşinizi gözlemlemeyi, minik kopukluk anlarında eşinize destek olup ev içi bağları kuvvetlendirmeyi ihmal etmeyin.

Evliliğinizi bir çırpıda yıkacak düşüncelere kapılmayın. Eşinizle konuşun.

Yasemin Yalçın Aktosun

Danışman Psikolog y.aktosun@zaman.com.tr

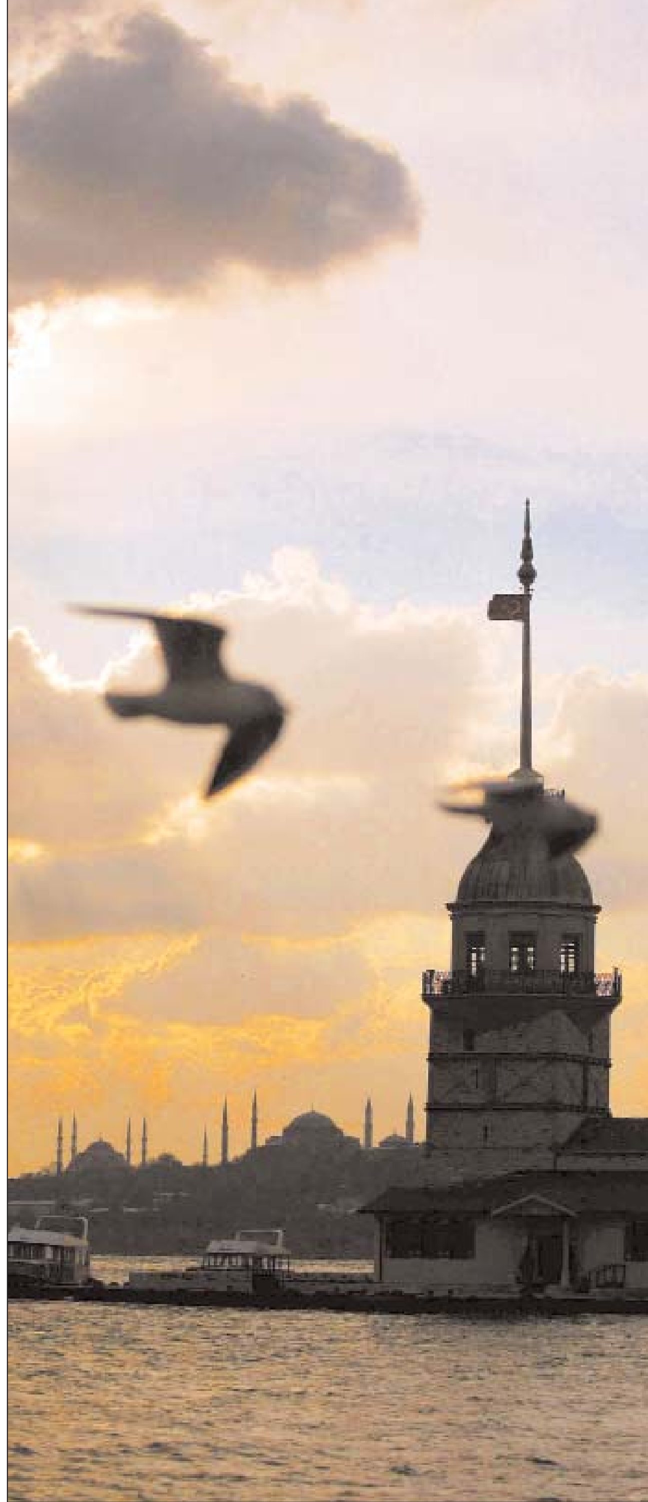
Evleneceğim bayan Türkiye'ye alışabilir mi?

C.G.
Evlenmeyi düşündüğüm bir bayan var. Olaydan her iki ailenin de haberi var ve evliliğimize olumlu bakıyorlar. Yalnız sorun şu ki; sevdiğim ve evlenmek istediğim bayan doğma büyüme Almanyalı ve şu anda da Almanya'da yaşıyor. Gerek onun ailesi gerekse benim ailem, onun hiç Türkiye'de yaşamamış olması sebebiyle evlilik sonrası oluşabilecek sorunlar ve onun buraya uyum sağlayamaması ihtimalinden dolayı evliliğin bitmesinden korkuyorlar ve 'çok iyi karar verin' diyorlar. Ben ne gibi sorunlarla karşılaşabilirim, bu sorunlar karsısında neler yapmalıyım?

İçinde yaşadığınız sürecin çok fazla negatif olduğunu ve dahası içinde çıkılmaz bir durum bulunduğunu düşünmüyorum. Fakat alınacak karar evlilik kararı ve etraflıca düşünülmesi gereken bir konu. Evliliğe adım atmadan evvel çeşitli faktörlerin göz önünde bulundurulması gerekir. Kişilik özellikleri, aileler, kültür, yaş, yaşantı koşulları vs. gibi.

Yaşanan coğrafi bölgeden ziyade bu bölgeyi şahıslar üzerinde önemli kılan etken araştırılmalıdır. Şöyle ki; Almanya'da doğup büyümek ölünceye kadar orada bulunmayı gerektirmez, aynı şey sizin için de geçerlidir. Anladığım kadarı ile muhatabınızın, içinde bulunduğu sosyal ortamı ve rahat hayat koşullarını terk edemeyeceğini düşünüyor ve bu sebeple kaygılanıyorsunuz. Bu noktada muhatabınızla konuşmalı ve onu oraya bağlayan faktörleri ve bu faktörleri ne denli Türkiye'de bulup bulamayacağını konuşmalısınız. Yani mesele toprak parçası değil, orada yaşanılanlardır. Aynısı olamasa bile yaklaşık olarak aynı imkanların, hatta kimi durumlarda daha enfes yaşantı durumlarının var olduğu üzerinde konuşulabilir. Yani muhatabınız öylesine ikna olmuş olmamalıdır. Tabii bunun dışında sizi ciddi düşünmeye iten, evlilik için gerekli yukarıda belirttiğim diğer maddeleri gözden geçirmelisiniz. Bu maddelerde de bir sorun yoksa, kişisel anlamda uyum içindeyseniz ve birbirinizi anlamama sorununuz yoksa Almanya-Türkiye meselesi evliliğinize negatif yansımayacaktır.

Evlilik sonrası muhatabınızda tabii ki özlem duyguları oluşabilecektir. Bu durumda da sizin desteğiniz ve anlayışınız, kimi zaman gerekirse bir uzmanın desteği sorunu çözebilecektir.

FOTOĞRAF: MUSTAFA KIRAZLI

Farklı bölgelerde yaşamış çiftler konuyu etraflıca konuşmalı ve birlikte karar vermelidir. Başkasının etkisinde kalınmamalıdır.

Annem babam ben çocukken ayrıldı

G. Koç - Rusya
24 yaşındayım. Rusya'da üniversite okuyorum. Ben doğduktan hemen sonra annem-babam ayrılmışlar. 2-3 yıl sonra babam evlendi. Cici annemin gelinliği ile gelişini bugün gibi hatırlıyorum. Üvey annem kendi oğlu gibi sevdi beni. Ancak anne eksikliğini hep hissettim. Annemin göğsüne başımı hiç dayamadım. Üvey anneme de bir türlü sarılamadım. Nedense ne babam ne de büyüklerim annemi ziyarete götürmediler. Annem de hiç gelmedi, aramadı. Ne yapmalı, nasıl hareket etmeliyim?

Dr. Can
Çözümsüz davalar, en müşkül olaylar, tüm eli kolu bağlı sıkıntılar onun karşısında güneşi gören karlar gibi eriyordu. Adeta sorunlar, hallolmak üzere sırayla ve edeple onun karşısında sahneye çıkıyorlardı. Tanıdığım ve gördüğüm en basiretli, inançlı, iradeli, akıllı, sabırlı ve zeki insandı. Bir gün kendisine bir mesele arz edilmiş, çare istenmişti. "Peynir ekmek yer rahatlığında" halledeceğine inanıyordum. Önce bir "of" çekti. "Of" demek deşarj olmaktı. Sonra da yüzünü masum bir çocuksu eda kapladı ve:

- "Keşke" dedi. Annem sağ olsaydı, başımı dizine koyup bu müşkülatımı ona anlatsaydım.

Gözümde bir kat daha büyümüştü. En kısa zamanda anneme koştum. Seccadenin üzerinde (oturarak) namazını kılmış, tesbihat yapıyordu. 40 yaşıma ve ağır cüsseme rağmen koca gövdemi onun kucağına bırakıp başımı göğsüne yasladım. İleri derecede maddi sıkıntım vardı; ama bir kelime bile etmeden onun defalarca yüzünden öptüm. Birkaç dakika sonra usulca kalktı. Çekmecesinden iki Reşat altınla, bir avuç kağıt para uzattı bana ve şöyle dedi: "Bir dairem var, falanca yerde. Ölümümü bekleme. Babana söyle satsın. Kullan o parayı, belki lazım olur..." Donmuş kalmıştım. Elbette ki bu muhteşem teklife 'evet' dedim; ama o 'ayaklarının altındaki cenneti' tüm güzelliğiyle fark etmemi sağlamıştı. İlkokul çağlarında bu hadisi ilk duyduğumda sık sık annemin pabuçlarının altındaki toprak ve çamurlara bakıp cenneti görebileceğimi sanırdım. Şimdi ise annem yok. O çamurlu lastik pabuçları da. Eğer olsaydı tıpkı Hz. Enes'in (ra), Efendimiz (asm) vefat edince onun yırtık pabuçlarını günlerce başında taşıdığı gibi, ben de altında cenneti gördüğüm o ayakların kaplarını başımda taşır, Nişantaşı'nda yürürdüm.

Koş Gürkancım koş. Bir dakika bile bekleme. Belki yarın geç olabilir. Annen seni görünce şoka girer. Aradaki yılların tesiriyle çok sıcak olmasa da ilk anlar, sarıl ona. Şımarıklıklar yap, başını dizlerine yasla. Tüm çocukluğunun ve gençliğinin susuzluğunu gider, kazasını yap.

Unutma, mekan değiştirdiğimizde beni de, seni de annemizin adıyla çağıracaklar.

Kız arkadaşım yok, psikolojim bozuk

F.G. - Adıyaman
Can abi. 18 yaşındayım ve üniversite 2. sınıf öğrencisiyim. Bu zamana kadar hiç kız arkadaşım olmadı. Acaba neden? Arkadaşlarım dalga geçiyor, psikolojim bozuk. Lütfen cevap verin.

FOTOĞRAF: AA

Dr. Can
Merak ediyorum evde 16 ya da 18 yaşında bir kız kardeşin var mı? Eğer varsa ona bir sorsan, şimdiye dek kaç erkek arkadaşı olmuş? Bunlardan kaç tanesi senin erkek arkadaşların? Onlarla neler yapmış? Hiç düşük yapmış mı? Eğer bunlar olmadıysa acaba sizin ailede neler eksik ki; Allah bu aşk-meşk-çıkma-ilişki konularında bu utanılacak, yüz kızartıcı, beceriksizlik noksanlığını sizlere vermiş!

Yok eğer kız kardeşin bunları -hatta fazlasıyla- yaptıysa ondan niye tecrübeler edinmedin! Hatta anne-baba ve tüm aileyle oturup bir iftar yemeğinde bu büyük eksiklik için bir çare düşünseniz diyorum.

Yapma F.G. kardeşim, yapma n'olur! Dünyanın hiçbir din, ahlak, hukuk, psikoloji kitabında bu konuda ne bir teşvik, ne de olmadığı haliyle eksiklikten söz eder. Tam tersi, bir eksiklik sonucu böyle deneyimler yaşayanların düş kırıklıkları, acıları, depresyonları, intiharları, cinayetleri vs ile ortaya çıkan sorunlarla uğraşır bilim.

1) Bugüne kadar kaç defa takdir-teşekkür aldın?
2) İngilizce, Fransızca ve Arapçayı tamamen bitirdin de Almanca ve Latinceye ne zaman başlıyorsun?
3) Fatih'in havan topu gibi dünyayı sarsan bir icat yapmasan bile, dünya çapında kaç projen TÜBİTAK tarafından ödül aldı?
4) Hangi hobilerine kaç saat ayırıyorsun günde?
5) ÖSS'de dereceye girebildin mi? Yapmak istediğin meslekle ilgili alt yatırımların ve referansların oluştu mu?
6) Yaz tatillerini çalışarak değerlendirip, mütevazı da olsa bir araba alabildin mi? Ehliyet için başvurdun mu? Yoksa içecek ayran konusunda sıkıntıların mı var?
7) Hangi enstrümanları çalabiliyorsun, hiç resim sergisi açtın mı? 1500 metrede rekor denemen kaç dakika, kaç sn'dir?
8) Edebiyatla uğraşıyor musun? Yakında çıkacak denemeler, ya da şiir kitabının kapak grafik çalışmalarını yaptın mı?
9) Bilgisayarla ne derece arkadaşlık yaptın? Hangi program ve yazılımların piyasada yok satıyor?
10) Bir çocuk henüz 5-6 aylıkken "doğamadım" diye üzülür ve doğmaya çalışırsa, o doğumdan ancak anomali doğar. Ayrıca bir trene istasyona gelmeden binemez veya o trenden istasyona gelmeden inemezsin, kaza olur F.G.'ciğim. Henüz kış ortasında çiçek açan ağaçların meyve veremediği gibi sen de zamansız ilişkilerle yıpranır, kaybolur gidersin.

Bir şey yapmayan ve yapamayan, yapsalar bile yanlış yapan, eksiklerini sana sataşarak kapatmaya çalışan karanlık ruhlu (hatta ruhsuz) arkadaşlarının alaylarına kulaklarını tıka. Işıkla yoluna devam et. Her dağdan bir pınar ansızın fışkırır unutma. Tanrı yolunun eri ol. Kıyameti ertele. Diriliş kafilesinde en önde yürü. Hoşça kal.

ailem test

hangisi doğru?

1. Eğer, süklüm püklüm olmalar, eğilmeler, temennâ durmalar insanın tabiatının bir neticesi ve gönlün dışarıya aksetmesinin bir sonucu değilse, bunlar şirk işmam eden .... dır." Boşluğa aşağıdakilerden hangisi konulmalı?

a) "Estağfirullah" yatırımlarıdır
b) Riyadır
c) Yalandır
d) İkiyüzlülüktür

2. Evde kavga etmeyi yasaklıyorum" şeklindeki bir kural yerine aşağıdakilerden hangisi söylense daha güzel olur?

a) Evde kimse kimseyi üzmeyecek
b) Gürültü istemiyorum
c) Kavga ettiğinizi duymayacağım
d) Bundan böyle evde hiç kimse kimseye zarar vermesin

3. Temizlik ürünlerini içi boşaltılmış gazoz şişelerine koymanın ne gibi sakıncaları vardır?

a) Hiç bir sakıncası yoktur
b) Çocuklar bunları ayırt edemez ve zehirlenebilir
c) Şişenin ettiklerini sökmeliyiz
d) Hiçbiri

4. Yemek yaparken ve yaptıktan sonra tencere veya tavanızı ocağa nasıl koymalısınız?

a) Tencereler arka gözde, tavanın da sapı içe dönük olmalı
b) Çocuk mutfağa girmemeli
c) Çelik yerine teflon tencere kullanılmalı
d) Hiçbiri

5. İnsandaki güzel duygulara aşağıdakilerden hangisi zarar vermez?

a) Şöhret düşkünlüğü
b) ırkçılık
c) Enaniyet
d) Sabır

boşlukları doldur

1. Mütevazı görünmek için mahcup mahcup durma çok çirkin bir .... ve .... dır.

2. "Hz. Peygamber (sas) buyurdular ki: "Sizin en hayırlınız, ... karşı hayırlı olandır. Ben aileme karşı hepinizden daha hayırlıyım..."

doğru yanlış

1. Allah'a inanan bir insanın tökezlememesi için kayma noktalarına dikkat etmesi gerekir.

D Y

2. Tevazuya niyet tevazuyu kibire dönüştürmez.

D Y

3. Ocağınızda yemek yaparken ve yaptıktan sonra tencere veya tavanızı arka gözlere koyun, sapının da içe dönük olmasına dikkat edin.

D Y

CEVAPLAR

HANGİSİ DOĞRU
1. a, 2. d, 3. b, 4. a , 5. d

BOŞLUKLARI DOLDUR
1. Riyakarlık ve yalandır.
2. Ailesine.

DOĞRU-YANLIŞ
1. Doğru. 2. Yanlış, doğrusu tevazuya niyet, tevazuyu kibire dönüştürür.
3. Doğru